

Homilie, 27^e zondag door het jaar C, 5-6 oktober 2019

De Heer zegt ons vandaag: Beste mensen: "Ik nodig u aan Mijn tafel uit als Mijn vrienden. Gedraag u dan toch niet als knechten!"

En tussen de twee is er een groot verschil: knechten wensen betaald te worden voor hun diensten; vrienden helpen hartelijk en gratis.

Maar nu is de knechten- en meidenmentaliteit een beetje de mentaliteit van onze tijd geworden: hoor je ook het gezegde: "Voor wat hoort wat! Niks voor niets!" Het is evident dat wij mogen vragen of zelfs eisen dat wij rechtvaardig betaald worden voor het werk dat wij presteren.

Maar het wordt gevaarlijk als wij een houding van: 'vergoeding eisende en betaalde knechten of meiden gaan uitbreiden' tot alle andere domeinen van ons leven.

"Voor wat, hoort wat!" kan nooit de grondtoon worden van heel het leven van een gelovig christen. Want dan weerklinken snel alleen nog harde klanken van onbarmhartigheid tegenover de zwakkeren.

Als "niets voor niets" kan worden gedaan, dan kunnen sommigen inderdaad niet mee: de zieken, de gehandicapten, de bejaarden, de armen.

Er zijn in onze maatschappij mensen die uiterlijk nooit een even grote tegenprestatie zullen kunnen bieden tegenover wat voor hen wordt gedaan.

Als reactie tegen die mentaliteit, waar men eist dat, zoveel dingen steeds met klinkende munt betaald worden, zien wij dat vele christenen zich spontaan en onbetaald inzetten voor zwakkeren.

Er is ontzaglijk veel goede wil en belangeloze dienstbaarheid te merken rond om ons:

= bij jongeren, die gratis gehandicapten helpen, zich inzet in jeugdbeweging of speelpleinwerking,

= bij volwassenen, die zich in de parochie onbetaald inzetten: zomaar, bv. voor ziekenbezoek, bij Vlos, in welzijnschakels of in de springplank of voor het dienstwerk in de kerk..

= bij grootouders, die hun kleinkinderen met een groot hart opvangen.

Het is zo deugddoend dat wij, naast al onze betaalde arbeid, zoveel tijd en ruimte vinden voor het belangeloos dienstwerk.

Zich gratis inzetten voor anderen, beste mensen, is waarlijk een kenmerk van elke gelovige die leeft vanuit de christelijke inspiratie.

Elke christen heeft, naast zijn vele betaalde prestaties, ergens een domein waar hij edelmoedig hulp biedt, graag, en hartelijk, en zonder vergoed te worden.

Zo ook iemand was de H. Franciscus, wiens naamfeest wij vorige vrijdag vierden.

Franciscus geboren in het jaar 1182, had op zijn 26ste levensjaar een bijzondere ervaring, nl hij werd fel geraakt door het evangeliewoord.

Franciscus hoorde in een kerk de woorden van het evangelie: "geen goud, zilver of goed zult gij op zak hebben, geen reiszak, geen overvloedig kleed of schoenen bij u".

Franciscus droeg van toen af een simpel kleed, sandalen deed hij aan zijn voeten en opkijkend naar het kruis heeft hij de nietigheid van het aardse begrepen.

Voor hem was het kruis alles, inhoud en waarde. Het was/is zijn gloriëtitel.

Hij was geen priester, maar hij sticht een orde die de hele wereld omspant.

Hij bracht in de kerkelijke en maatschappelijke wereld zulk een verandering te weeg en liet zo diepe sporen van zijn inwerking achter, dat niemand ze over het hoofd kon zien.

Franciscus bemint God.

Hij heeft de Kerk lief.

Hij bemint de armen, de geringen, de vogels en de dieren, de zon, de bomen.

Zij zijn zonder uitzondering voor hem boden van God.

Wat is Franciscus rijk! En hoe rijk maakt hij alles door verbonden te leven "heel dicht" bij de natuur, met de dieren, vanuit de eenvoud en de kleine gelukkigmakende dingen, maar ook was hij een vrede-boden.

Want 800 jaar geleden ontmoette Franciscus van Assisi en de Sultan van Egypte elkaar. Twee vreemden ontmoetten elkaar in vrede, de ene was en bleef christen, de andere was en bleef moslim. Franciscus had een geloofsverwantschap gevoeld met een andersgelovige en was onder de indruk door hun oproep tot gebed dat klonk doorheen, stad en streek.

Dit gebeuren herdachten we vorige vrijdag wereldwijd en ook in onze stad, want gedurende 10 minuten hebben we de klokken laten luiden. Die ontmoeting zou ons vandaag meer dan ooit moeten kunnen inspireren, midden onze multiculturele samenleving.

Ja, de getuigende eenvoud van Franciscus staat tegenover die metende en berekenende knechten- en meidenmentaliteit, waarvan de Heer ons nu juist wil genezen.

"Wanneer gij alleen maar doet wat ons werd opgedragen, zeg dan maar: 'Nu zijn wij gewoon maar knechten, want wij hebben alleen maar onze plicht gedaan.'"

Maar eigenlijk, beste mensen, moeten wij weten dat de Heer van ons iets heel anders verlangt dan alleen maar "onze plicht te doen".

Hij toont ons ook vandaag weer dat Hij méér wil zijn dan een Meester van plichtsgetrouwe en beloning verwachtende knechten en meiden.

Hij nodigt ons immers uit aan Zijn tafel en gaat rond om ons te bedienen, juist om te tonen dat Hij verlangt dat wij Hem als onze Vriend mogen aanvaarden.

Hij schenkt Zich-zelf totaal aan ons.

En in zulk een relatie durft Hij natuurlijk van ons méér vragen.

Oorspronkelijk, van nature uit, zijn wij inderdaad slechts beloning-eisende knechten.

Maar Hij, de Heer, wil ons tot mensen maken, die niet de neiging hebben om te meten en te berekenen als wij iets voor een ander doen, maar mensen zijn die gul zijn, zonder te tellen, zoals echte vrienden.

Tegenover God, beste mensen, kunnen wij eigenlijk nooit een dienst verrichten met aanspraak op enige vergoeding. Want God heeft ons zo bovenmatig lief.

En juist Zijn gratuite liefde maakt ons tot vrienden, die Hem, dankbaar en edelmoedig, onze gulle wederliefde willen tonen. Amen.